

1 | Ciclonul

Dorothy trăia în mijlocul câmpiilor întinse din Kansas cu unchiul ei Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, care era nevasta fermierului. Casa în care locuiau era mică, pentru că materialul trebuincios pentru ridicarea ei fusese adus cu căruța de la mare depărtare. Casa avea patru pereți, o podea și un tavan care închipuiau o odaie. Această odaie conținea și o mașină de gătit ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau patul lor mare într-un colț, și în alt colț se afla patul cel mic al lui Dorothy. Casa n-avea pod, nici pivniță, doar o gaură mică, săpată în pământ și numită „pivnița pentru ciclon“, unde familia putea să se adăpostească în cazul când se ridica unul dintre acele mari vârtejuri de vânt care erau destul de puternice pentru a sfărâma orice așezare omenească din calea lor. În mijlocul podelei se afla un chepeng pe care, dacă îl ridicai, vedeai o scară ce ducea într-o gaură mică și întunecoasă.

Când Dorothy stătea în pragul casei și își rotea privirea în jurul ei, cât vedea cu ochii era numai o câmpie vastă și cenușie. Niciun pom și nicio casă nu întrerupeau întinderea șesului care, pretutindeni, se apropia parcă de cer. Soarele pârjolise pământul arat, prefăcându-l într-o masă cenușie în care se vedeau mici crăpături. Nici măcar iarba nu era verde, pentru că soarele uscase creștetul firelor ei lungi până când căpătaseră aceeași culoare cenușie ce se vedea pretutindeni în jur. Casa fusese și ea zugrăvită odată, dar soarele coșcovise tencuiala, iar ploile o spălaseră, și acum casa se înfățișa la fel de posomorâtă și de cenușie ca orice lucru de aici.

Când mătușa Em venise să locuiască în locurile acestea, fusese o femeie tânără și draguță. Soarele și vântul o schimbaseră însă și pe ea. Îi furaseră sclipirea ochilor, lăsându-le o culoare posacă și cenușie; îi furaseră și roșeața obrazilor și a buzelor, care acum erau și ele cenușii. Era slabă și prăpădită și nu zâmbea nicicând. Când Dorothy, care era orfană, sosise aici, mătușa Em tresărise așa de tare la răsul ei, încât fusese cât pe ce să țipe. Își apăsa pieptul cu mâna ori de câte ori vocea veselă a fetiței îi ajungea la ureche. Și acum încă privea cu mare mirare la acest copil, care mai putea găsi un lucru ca să-l îmbie să râdă.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Lucra sârguincios de dimineață până în noapte și nu știa ce înseamnă bucuria. Și el era cenușiu. De la barba lungă

până la cizmele butucănoase, avea și el o înfățișare aspră și gravă și vorbea, de obicei, foarte puțin.

Numai Toto o făcea pe Dorothy să râdă, ajutând-o astfel să nu devină și ea la fel

de cenușie ca tot ce o încon-

jura. Toto nu era cenușiu;

era un câine mic

și negru, cu părul

lung și mătăsos și

cu ochii mici și ne-

gri, care străluceau

veseli de o parte și de

alta a nasului micuț și

caraghios. Toto se

juca toată ziuli-

ca și Dorothy se

juca și ea cu cățelușul

și îl iubea nespus de mult.

Astăzi, însă, nu se jucau. Unchiul Henry ședea

în pragul casei și privea cu îngrijorare către cer, care

era, de astă dată, mai cenușiu ca de obicei. Dorothy

stătea în ușă, cu Toto în brațe, și privea și ea spre cer.

Mătușa Em spăla vasele.

Dinspre miazănoapte auziră jelanía înceată și grea

a vântului, și unchiul Henry cu Dorothy văzură cum

firele lungi de iarbă unduiiau frământate, presimțind

apropierea furtunii. Deodată se auzi, dinspre mia-

zăzi, un șuier ascuțit în aer și, când își întoarseră

privirea într-acolo, văzură iarba mișcându-se, frământată și în partea aceea.

Unchiul Henry se ridică și strigă către nevastă-sa:

— Vine ciclonul, Em! Mă duc să văd de vite.

Apoi fugi spre șopronul unde se adăposteau vacile și caii.

Mătușa Em încetă lucrul și veni la ușă. O singură privire afară îi fu de ajuns ca să întrevadă primejdia care îi păștea.

— Repede, Dorothy! strigă mătușa. Fugi în pivniță!

Toto o zbughi din brațele lui Dorothy și zdup! – se băgă sub pat, iar fata se căznea să-l scoată de acolo. Mătușa Em, grozav de speriată, deschise chepengul din podea și coborî scara care ducea în gaura mică și întunecoasă. Dorothy reuși, în sfârșit, să-l prindă pe Toto și voi s-o urmeze pe mătușă în pivniță. Când fu la jumătatea drumului, se auzi deodată urletul îngrozitor al vântului și casa se zgudui atât de tare, încât fata își pierdu echilibrul și căzu pe neașteptate pe podea.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat.

Casa fu învârtită de câteva ori pe loc, apoi se ridică încet-încet în aer. Dorothy simțea că parcă s-ar fi înălțat cu un balon.

Vânturile potrivnice din miazănoapte și din miazăzi se întâlniseră pe locul unde se afla casa și făcuseră din ea tocmai centrul ciclonului. În mijlocul unui

ciclon aerul este de obicei mai liniștit, dar marea presiune a vânturilor ridică mica locuință din ce în ce mai sus, până când ajunse în culmea vârtejului ciclonului. Rămase acolo și fu purtată la depărtare de mulți kilometri, tot așa de ușor cum ai purta un fulg.

Era întuneric și vântul urla groaznic, dar Dorothy se simțea de parcă era plimbată ușurel, călare. După primele învărtituri ale casei și apoi după un moment când aceasta se aplecase nițeluș mai tare, fetița se simțea acum ca și cum ar fi fost clătinată ușor, ca un prunc în leagănul său.

Lui Toto însă nu-i plăcea treaba asta. Alerga dintr-un colț într-altul al odăii, lătrând cu putere. Dorothy, în schimb, ședea foarte cuminte pe podea, așteptând să vadă ce o să se mai întâmple.

Deodată, Toto se apropie de chepengul deschis și alunecă afară. În prima clipă, Dorothy crezu că îl pierduse, dar îndată zări o ureche care răsărea din gaură, pentru că apăsarea puternică a aerului ținea cățelul sus, astfel încât nu putea să cadă. Fata se târî pe brânci până la gaură, îl înșfăcă pe Toto de urechi și-l trase înapoi, în odaie, după care închise chepengul, ca să nu se mai poată întâmpla alt accident.

Ceasuri întregi trecură și, încetul cu încetul, spaima îi pieri, dar se simțea foarte singură și vântul urla atât de cumplit împrejurul ei, că aproape o asurzea. În prima clipă își închipuise că, atunci când va cădea, casa va fi sfărâmată în bucăți; dar, cum orele

treceau și nu se întâmpla nimic groaznic, Dorothy încetă de a se mai necăji și se hotărî să aștepte cu-minte să vadă ce îi va aduce ziua de mâine. Se sui în pat, iar Toto o urmă și se culcă lângă ea.

Cu toate că încăperea se legăna și vântul urla, fata închise ochii și adormi îndată.

